

Ryhmä: 6

FCI:n numero: 217
Hyväksytty: FCI 1.4.1996
SKL-FKK 10.4.1999

Suomen Kennelliitto-
Finska Kennelklubben ry

BAIJERIN VUORISTOVIIHIKOIRA **(BAYERISCHER GEBIRGSSCHWEISSHUND)**

1/4

Alkuperämaa: Saksa

KÄYTTÖTARKOITUS: Riistan jäljestykseen käytettävä koira.

LYHYT HISTORIAOSUUS: Kaikki jälki- ja vihikoirat polveutuvat metsästyskoirien esi-isästä ajokoirasta. Aidoilla ajokoirilla on erittäin hyvä jäljestystyöhön soveltuva hajuaisi, ne ovat hyvin jälkivarvoja, erityisen innokkaita jäljestämään ja herkkähaukkuisia riistaa ajaessaan. Aikoinaan ajueen luotettavimpia ja varmimpia koiria käytettiin kytkettynä etsimään kadonneen riistan jälkiä. Käyttämällä jalostukseen näistä koirista valittuja rauhallisimpia ja helpoimmin käsiteltäviä yksilöitä saatiin aikaan jälkikoiria työskentelemään ainoastaan luonnollisella, kylmällä jäljellä sekä vihikoiria ns. ”pilattuja jälkikoiria” haavoittuneen riistan jäljille. Risteyttämällä perimältään melko lähekkäisiä rotuja 1700-luvun lopulla ja 1800-luvun alussa saatiin aikaan nykyinen hannoverinvihikoira. Vuoden 1848 vallankumouksen jälkeen suuret metsästysalueet pilkottiin ja entiset metsästysmuodot muuttuivat hiipien metsästykseksi ja passissa oloksi. Kun samoihin aikoihin myös ampumaseet paranivat, tarvittiin koiria laukauksen jälkeiseen työskentelyyn. Erityisesti vuoristoseuduilla ei haluttu luopua kestävästä ja varmasta koirasta, joka oli erikoistunut luotettavaan kytkettynä jäljestykseen ja jolla oli kuuluva haukku. Hannoverinvihikoira osoittautui aivan liian raskaaksi näihin olosuhteisiin. Tavoitteenaan nämä toivotut ominaisuudet, jotka soveltuivat paremmin työskentelyyn vaikeakulkuisessa vuoristomaastossa, paroni Karg-Bebenburg Reichenhallista jalosti 1870-luvun jälkeen linjakkaan, jalon ja kevyempirakenteisen vuoristovihikoiran risteyttämällä hannoverinvihikoiria punaisen vuoristoajokoiran kanssa.

Pohjoismainen Kennelunioni
Dansk Kennel Klub
Hundarektarfélag Islands
Norsk Kennel Klub
Suomen Kennelliitto – Finska Kennelklubben
Svenska Kennelklubben

Yhä enenevässä määrin nämä koirat syrjäyttivät muut vuoristoalueiden metsästyskoirat ja baijerinvuoristoviihikoira on nykyisin ammattimetsästäjien ja metsänvartioiden tyypillinen seuralainen. Vuonna 1912 perustettiin rotuyhdistys, jonka kotipaikkana oli München. Se on Saksan ainoa virallisesti hyväksytty baijerinvuoristoviihikoirayhdistys.

YLEISVAIKUTELMA: Kauttaaltaan tasapainoinen, kevyehkö, keskikokoinen, erittäin liikkuvainen ja lihaksikas. Rungon pituus on hieman säkäkorkeutta suurempi. Hieman takakorkea, ei liian korkearaajainen. Pään asento on selkälinjan tasossa tai hieman sitä korkeammalla. Hännän asento on vaakasuora tai hieman alaviistossa riippuva.

KÄYTTÄYTYMINEN / LUONNE: Rauhallinen ja tasainen, omistajaansa kiintynyt, mutta varautunut vieraita kohtaan. Koiran tulee olla luontaisesti tasapainoinen, itsevarma, peloton ja helposti käsiteltävä, ei arka eikä aggressiivinen.

PÄÄ

KALLO-OSA: Suhteellisen leveä ja tasaisen kaareutunut. Otsa on selvästi havaittava ja kulmakaaret hyvin kehittyneet. Niskakyyhmy on vain hieman korostunut.

OTSAPENGER: Erottuva.

KIRSU: Sopivan kokoinen ja väriltään musta tai tummanpunainen, ei liian leveä. Sieraimet ovat hyvin avoimet.

KUONO-OSA: Silmien alapuolelta hieman laskeva, hieman kallo-osaa lyhyempi ja riittävän leveä, ei suippo. Kuononselkä on hieman kupera tai suora.

HUULET: Keskipaksut ja alaleuan hyvin peittävät. Suupielet ovat selvästi näkyvissä.

LEUAT / HAMPAAT / PURENTA: Leuat ovat vahvat. Täydellinen, säännöllinen ja täysihampainen leikkaava purenta ts. yläetuhampaat ovat tiiviisti alaeetuhampaiden edessä ja hampaat ovat kohtisuorassa leukoihin nähden. 42 tervettä hammasta hammaskaavion mukaisesti. Tasapurenta on sallittu.

POSKET: Vain kohtuullisen erottuvat.

SILMÄT: Kirkkaat ja ilmeeltään tarkkaavaiset, eivät liian suuret eivätkä liian pyöreät, väriltään tummanruskeat tai hieman vaaleammat. Silmäluomet ovat tiiviit ja pigmentoituneet.

KORVAT: Hieman yli keskipituuden, kuitenkin korkeintaan kirsuun ulottuvat. Korvat ovat raskaat, korkealle ja leveästi kiinnittyneet, alareunastaan pyörityneet ja riippuvat päänmäisesti laskostumatta.

KAULA: Keskipitkä ja voimakas. Hieman löysää kaulanahkaa.

RUNKO

YLÄLINJA: Säystä takaosaa kohti hieman kohoava.

SÄKÄ: Vähäinen. Kaula liittyy sulavasti selkään.

SELKÄ: Vahva ja joustava.

LANNE: Suhteellisen lyhyt, leveä ja erittäin lihaksikas.

LANTIO: Pitkä, ei kovin viisto.

RINTAKEHÄ: Eturinta on kohtuullisen leveä ja hyvin kehittynyt. Rintakehä on muodoltaan soikea, syvä ja pitkä. Kylkiluut ulottuvat pitkälle taakse.

ALALINJA JA VATSA: Vatsalinja nousee tasaisesti taaksepäin. Kupeet ovat hieman ylösvetäytyneet.

HÄNTÄ: Keskipitkä, korkeintaan kintereisiin ulottuva, korkealle kiinnittynyt ja asennoituaan vaakasuora tai hieman alaviisto.

RAAJAT

ETURAAJAT

YLEISVAIKUTELMA: Eturaajat ovat hyvin kulmautuneet ja edestä katsottuna suorat ja yhdensuuntaiset, sivulta katsottuna hyvin rungon alle sijoittuneet.

LAVAT: Viistot, taakse sijoittuneet ja voimakaslihaksiset.

OLKAVARRET: Pitkät. Lihakset ovat hyvin kehittyneet ja kuivat.

KYYNÄRPÄÄT: Rungon myötäiset, eivät sisä- eivätkä ulkokierteiset.

KYYNÄRVARRET: Kuivat ja pystysuorat. Luusto on voimakas ja lihakset erittäin hyvin kehittyneet.

RANTEET: Voimakkaat.

VÄLIKÄMMENET: Hieman viistot.

KÄPÄLÄT: Lusia muotoiset. Varpaat ovat selvästi kaareutuneet ja tiiviisti yhdessä. Päkiät ovat riittävän paksut, lujat, kestävät ja hyvin pigmentoituneet. Käpälät ovat yhdensuuntaiset sekä koiran liikkeessä että seisossa, eivät ulos- eivätkä sisäänpäin kääntyneet. Kynnet ovat mustat tai sarvenväriset.

TAKARAAJAT

YLEISVAIKUTELMA: Luusto on voimakas. Takaraajat ovat hyvin kulmautuneet ja takaa katsottuna suorat ja yhdensuuntaiset.

REIDET: Leveät ja hyvin lihaksikkaat.

POLVET: Vahvat.

SÄÄRET: Suhteellisen pitkät, lihaksikkaat ja jänteikkäät.

KINTEREET: Vahvat.

VÄLIJALAT: Lyhyet ja pystysuorat.

KÄPÄLÄT: Kuten etukäpälät.

LIIKKEET: Maatavoittavat, suorat, yhdensuuntaiset ja keveän joustavat. Etuaskel on pitkä ja takaraajoissa hyvä työntö.

NAHKA: Vahva ja tiiviisti rungonmyötäinen.

KARVAPEITE

KARVA: Tiheää ja rungonmyötäistä, kohtuullisen karheaa ja vain hieman kiiltävää. Karva on hienolaatuisempaa päässä ja korvissa, karheampaa ja pitempää rungossa, raajoissa ja hännässä.

VÄRI: Syvänpunainen, kauriinpunainen, punaruskea tai kellanpunainen. Väri voi myös vaihdella kalpeankeltaisesta sämpylänkeltaiseen, tai olla punaharmaa kuten saksanhirven talvikarva tai laikukas tai värin seassa voi olla tummia päistärkarvoja.

Pohjaväri on syvin selässä. Kuono ja korvat ovat tummat. Hännässä on yleensä tummia päistärkarvoja. Pieni vaalea rintaläikkä (ns. ajokoiran tähti) on sallittu.

KOKO JA PAINO

SÄKÄKORKEUS: Urokset 47 – 52 cm, nartut 44 – 48 cm. Kummallekaan sukupuolelle ei sallita poikkeamia ylös- eikä alaspäin.

VIRHEET: Kaikki poikkeamat edellämainituista kohdista luetaan virheiksi suhteutettuna virheen vakavuuteen.

VAKAVAT VIRHEET: Lihanvärinen kirsu, lievä ylä- tai alapurenta, epätasainen purenta, hyvin löysät silmäluomet, voimakas notko- tai köyryselkä, hyvin litteä tai tynnyrimäinen rintakehä, voimakkaasti sisään- tai ulospäin kiertyneet kyynärpäät, voimakas takakorkeus, hyvin altaat, pihtikintuiset tai länkisääriset takaraajat sekä seisessä että liikkeessä, liian hienolaatuinen tai liian ohut karvapeite, voimakkaat poikkeamat yllämmainituista väreistä, musta väri punaisiin merkeihin, poikkeamat annetusta säkäkorkeudesta.

HYLKÄÄVÄT VIRHEET: Ei toivotut luonteenomaisuudet; voimakas ylä- tai alapurenta, ristipurenta, hammaspuutokset (lukuunottamatta P1-hampaita); sisä- tai ulkokierteiset silmäluomet (entropium tai ektropium); synnynnäinen nikamavika hännässä.

HUOM. Uroksilla tulee olla kaksi normaalisti kehittynyttä kivistä täysin laskeutuneina kivespussiin.